

COMENCEM LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA

Ponència política de Solidaritat Catalana per la Independència 2012-2014
Assemblea Nacional, 19 de febrer del 2012

1. EL NAIXEMENT DE SOLIDARITAT CATALANA PER LA INDEPENDÈNCIA, UNA NECESSITAT NACIONAL

El sentiment independentista, en un grau o altre d'intensitat o de concreció, ha estat present en el poble català des del mateix moment en què va veure's suprimida la sobirania, l'any 1659, a la Catalunya del Nord a les mans de França, i entre el 1707 i el 1715 a la resta dels Països Catalans, a les mans d'Espanya. Arribats al segle XXI, encara no tenim Estat; però, malgrat la dominació, la partició i l'espoliació que pateix la nació catalana, aquesta continua essent un subjecte nacional que reclama recuperar la seva veu política a Europa i al món.

El creixement de la voluntat d'independència ha estat constant i constatable, especialment durant la darrera dècada. Així ho han reflectit, a més, totes les enquestes: si l'any 1991, els partidaris de votar sí a la independència en un referèndum eren el 35% de la població del Principat de Catalunya, a final del 2011 ja eren, segons el CEO¹, el 45'4% (mentre que els contraris, els qui declaren que hi votarien negativament, passaven del 50% al 24%). Alhora, al País Valencià i a les Illes Balears, les enquestes (on no es pregunta mai per la independència) assenyalen una baixada continuada dels qui es consideren únicament espanyols.

En aquest context, quan l'aspiració d'avenç autonòmic que representava l'Estatut de Catalunya de l'any 2006 va ser liquidada pel poder polític i judicial espanyol, va quedar al descobert la nul·la intenció de reforma, la nul·la voluntat d'assumir una articulació plurinacional per part de l'Estat. Però els partits catalans integrats a l'ordre establert –tots els que en aquell moment tenien representació parlamentària– no van poder o no van voler donar resposta política a l'enroc estatal. Tanmateix, aquesta manifesta inoperància no va impedir que emergís amb força un sobiranisme cívic transversal i desacomplexat que ja és en vies d'esdevenir sociològicament majoritari a Catalunya.

¹ CEO, Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat de Catalunya.

solidaritatcatalana
per la independència

Dos esdeveniments importants han estat l'expressió recent d'aquesta onada sobiranista: **les consultes sobre la independència i la massiva manifestació del 10 de juliol del 2010.**

Cal recordar que, en una iniciativa única al món, la societat catalana va ser capaç d'organitzar gairebé 600 consultes sobre la independència a pobles i ciutats, i va mobilitzar més de 900.000 persones que van votar en un referèndum impecablement realitzat i ben significatiu de la voluntat i determinació populars. Així mateix, com a mostra de rebuig davant el menyspreament que la voluntat catalana rep per part de l'Estat espanyol, vàrem viure, el 10 de juliol de l'any 2010, la que fou, probablement, la manifestació més gran que mai hi hagi hagut a Europa amb un clam coral però unànime per la independència.

Davant aquesta situació, en comptes d'encapçalar la legítima demanda del poble català i fer la passa endavant que els temps els demanaven, els polítics de l'*statu quo* autonomista (ICV, PP, ERC, PSC i CiU) amb les seves actuacions o actituds hi van tornar a posar el fre. No tan sols no van prendre cap iniciativa per tal de donar resposta política a l'anhel cívic, sinó que van impedir que prengués forma: quan es van presentar, al Parlament autonòmic del Principat, dues iniciatives populars per convocar un referèndum oficial d'independència, que haurien permès de donar cobertura institucional a les consultes, **tots aquests partits en van negar la tramitació.**

Aquesta negativa va mostrar clarament que, per a poder avançar en el cada vegada més necessari i més desitjat procés de secessió democràtica, **calia (i cal) canviar la composició del Parlament, i calien (i calen) diputats i diputades independentistes** (és a dir, amb la consecució de la independència com a eix prioritari de la seva acció política).

Paral·lelament, el món es movia i es mou cap a l'existència de cada vegada més Estats independents, en un procés que ha arribat al cor de l'Europa occidental amb els casos de Flandes i, sobretot, d'Escòcia, on és prevista la convocatòria d'un **referèndum d'independència dins la tardor de l'any 2014.** Mentre Escòcia camina cap a la seva independència (per al restabliment de la independència), als Països Catalans no podíem restar indiferents al corrent sobiranista que recorre Europa i perdre l'oportunitat d'aprofitar experiències d'altres pobles que es vagin independitzant.

D'aquella onada independentista, de la constatació de bloqueig de l'autonomisme, i d'un context internacional favorable, va néixer **Solidaritat Catalana per la Independència (SI)**, com a opció electoral explícitament independentista, transversal, plural, progressista i renovadora, que va concórrer a les eleccions pocs mesos després de la seva creació amb l'objectiu prioritari d'assolir la independència, on va obtenir quatre diputats.

Òbviament, va ser un bon resultat; però no pas suficient. L'objectiu de Solidaritat no és ni mantenir-se dins el clos autonomista, ni aspirar a gestionar-lo, **sinó a bastir la majoria política que faci possible la transició vers la independència i la seva proclamació**. Aquest és el repte col·lectiu per als propers anys.

2. LA DEPENDÈNCIA D'ESPANYA I FRANÇA HAN PORTAT ELS PAÏSOS CATALANS A UNA SITUACIÓ CRÍTICA

L'ofensiva espanyolista del PP encara agreujarà més aquesta situació límit

L'Estat espanyol està immers en una doble crisi institucional i econòmica que és fruit tant de la seva tradició econòmica, especulativa i espoliadora, com de la conjuntura internacional. Aquest fet agreuja encara més els efectes del robatori fiscal que patim als Països Catalans i ens fa sofrir encara **una tercera crisi** que empobreix la majoria de la població en un grau insuportable.

Cada vegada són més arbitràries i cobdicioses les condicions de la dominació política que la imposició estatal exerceix en tots els camps, i encara més des de l'ofensiva espanyolista del PP. **La subordinació a Espanya ha conduït el país a una situació límit. Som en una cruïlla:** o assolim la independència en els propers anys, o els pilars sobre els quals s'ha construït la nació catalana durant segles (la llengua i la cultura catalana, la tradició democràtica, les manufactures i la indústria, la innovació agrària, el valor del treball, el dret català i les formes de vida que ens són pròpies) poden desaparèixer.

La situació crítica, fruit del sistema de dominació política, s'estén a tots els àmbits:

- **la llengua**, columna vertebral de la nació catalana, viu una persecució i un arraconament constants i obsessius, ara especialment punyent en l'àmbit de l'escola (les recents revisions dels Estatuts d'autonomia han permès a l'Estat espanyol, mitjançant el Tribunal Constitucional, anul·lar conquestes com ara la immersió lingüística, mentre que, al País Valencià, fins i tot hi perilla l'existència de les línies en català, i a les Illes el govern autonòmic pretén de liquidar tota presència del català a les aules). De la mateixa manera, l'aranès a la Vall d'Aran, poc temps després d'haver vist reconeguda la seva cooficialitat en terres catalanes, ha començat a patir els mateixos actes persecutoris per part de l'Estat espanyol sobre la llengua catalana.

L'objectiu final de l'Estat espanyol en matèria lingüística és la **substitució** de la llengua pròpia dels catalans, el català, per la imposada per llei, el castellà.

Tampoc no ha servit l'autonomisme per a amortir aquests atacs, ans al contrari: **s'ha demostrat l'eina** per a portar a terme aquests atacs, perquè la partició en comunitats autònomes ha dibuixat ratlles de separació que actuen com a forces centrifugadores, bo i provant de debilitar la potència d'un idioma amb més de 10 milions de parlants i que vertebrava una cultura de vocació internacional.

Els polítics autonomistes, que acaten la legalitat emesa pels òrgans de l'Estat sense qüestionar-la, encara que sigui injusta i il·legítima, esdevenen l'instrument executor per a sotmetre sense escrúpols la nació catalana i destruir-ne la llengua.

- **l'economia** dels Països Catalans, tradicionalment productiva (industrial i agrària), dinàmica i articulada sobre una xarxa de petites i mitjanes empreses que donen entitat a l'anomenat Arc Mediterrani, pateix les conseqüències del robatori fiscal i la supeditació als interessos de l'Estat espanyol, antagònics als nostres. Els intents de frenar l'avenç del Port de Barcelona, no construint el transport per a la sortida de les mercaderies; el bloqueig polític per al desenvolupament i el creixement de l'aeroport del Prat com un autèntic enllaç internacional; la presentació de l'eix de comunicacions central per enfosquir el mediterrani com el millor projecte de connexió ferroviari amb Europa en són alguns petits exemples.

L'absència d'inversions en infraestructures (cosa que posa en perill la vida dels catalans), recerca i desenvolupament, en educació i beques, en ajudes als treballadors i emprenedors, com a conseqüència de l'espoliació fiscal, ha comportat una crisi social i econòmica esfereïdora, amb més del 30% d'índex de fracàs escolar i més del 20% d'atur, la sortida de joves a altres països en recerca d'un futur millor, i el tancament de desenes de milers d'empreses. Això, i la centralització del teixit econòmic i financer al voltant de Madrid, amb una espanyolització premeditada de l'economia peninsular, devasta l'economia catalana.

L'espoliació fiscal, el robatori fiscal, és una sagnia contínua que afebleix els Països Catalans i que esdevé del tot insostenible en moments de crisi: els aproximadament **27.000.000.000€ de robatori fiscal** que sostreuen dels Països Catalans sense retorn (20.000.000.000€, tenint en compte sols el Principat) tenen efectes directes en la pèrdua de la qualitat de vida de la ciutadania, de les persones. Amb aquests recursos podríem construir un país sense retallades i amb capacitat per sortir de la crisi, garantir i estendre l'Estat del Benestar i reconduir la situació actual (les dades recents ens mostren que un 20,4% de la població catalana viu al llindar de la pobresa).

solidaritatcatalana
per la independència

- **la progressiva dilució** de la nostra identitat col·lectiva, del conjunt de referents i projectes que mantenen viva i amb projecció una comunitat humana, un poble, és, finalment, la conseqüència d'aquesta pluja que, fina o gruixuda, fan caure contínuament sobre el nostre país des de fa més de tres-cents anys.

3. DAVANT L'ATZUCAC DE L'AUTONOMIA, LA INDEPENDÈNCIA ÉS L'ÚNICA ALTERNATIVA PER AL PROGRÉS DE LA NACIÓ CATALANA

Els projectes polítics que ha generat l'autonomisme per no abordar la necessària independència han fracassat un rere l'altre.

L'autonomisme polític, econòmic i mediàtic ja ho ha intentat tot dins Espanya: des d'exercir de bons minyons per provar d'aconseguir millor finançament, com va procurar CiU l'any 2000 en donar suport a la majoria absoluta del PP, fins a l'intent de reformar Espanya mitjançant un nou Estatut d'Autonomia per al Principat, l'any 2005, que va ser liquidat en episodis successius per les institucions espanyoles i fins a la sentència del Tribunal Constitucional. Tota nova provatura autonomista ens aboca i acula al mateix punt: al fracàs quant a la millora de la situació del país.

L'autonomisme s'ha volgut justificar sempre amb el "més val això que no res", però la crua realitat és que Espanya ha fet servir aquests intents de reforma mitjançant l'autonomia política com un bumerang per a deixar-nos un altre cop en el no-res. Així és com Espanya ha utilitzat les reformes dels Estatuts: **prometent un pas endavant per aconseguir forçar dos passos enrere**, per mitjà de les retallades (amb un gruix de mesures vestides de tecnicisme economicista però amb conseqüències també polítiques) i amb les sentències del TC² contra els Estatuts, que han posat fi no solament als avenços dels nous Estatuts, sinó, fins i tot, a allò que ja havia quedat fixat en l'Estatut de Catalunya del 1979 (amb la sentència que posa fi a la immersió lingüística i prohibeix convocar referèndums o que fa obligatori formar part del règim comú en matèria de finançament).

Per cada pas endavant que s'ha intentat, Espanya ens n'ha fet recular dos enrere. Aquest és el resultat pervers de jugar a l'autonomisme. A més, és clar, de crear la divisió interna de la nació en diferents parcel·les político-administratives, que han fomentat el desconeixement i l'allunyament entre elles. Amb tot, cada vegada que creix la voluntat sobiranista en el si de la societat catalana, i en comptes d'actuar amb determinació i donar resposta a aquesta

² TC, Tribunal Constitucional.

solidaritatcatalana
per la independència

voluntat (una resposta no tan sols factible sinó també necessària), **l'autonomisme simplement apuja el llistó de la retòrica**, augmenta la gesticulació en el buit, alça il·lusoris castells de cartes i pretén, amb antics o retocats jocs de mans i de paraules, reconduir aquest impuls de llibertat cap a la vella cleda d'un estat caduc i espoliador.

És des d'aquesta repetida mecànica que ara s'ha posat en marxa un altre intent reformador d'Espanya, promogut per CiU: l'anomenen *pacte fiscal*. Aquest suposat "pacte" és un altre intent de model de finançament fora de la LOFCA³ que, igual com la resta, està abocat al fracàs, a xocar contra el mateix mur polític espanyol. Igual com sempre, aquest "pacte" hauria de ser acordat amb el govern espanyol, i, a hores d'ara, tant el PSOE com el PP ja s'hi han oposat. Sembla, a més a més, que no es vulgui tenir en compte que és inviable jurídicament i econòmica, donat que és contrari a la sentència del TC contra l'Estatut i que s'hauria de desenvolupar en el marc d'un Estat espanyol en fallida econòmica.

Aquesta darrera ranera de l'autonomisme és especialment estrofolària en l'actual conjuntura neonacionalista que es dibuixa a Espanya: no és que ni tan sols no compleixin els acords fiscals actuals i que es neguin a abonar als governs autonòmics els deutes econòmics pendents, sinó que aguditzen la deriva centralitzadora amb la imposició del control polític previ pressupostari de les comunitats autònomes, cosa que, de fet, significa la intervenció de l'autonomia. Davant d'això, l'autonomisme opta per l'estratègia de l'estruc i continua com si res no passés.

Quan els Països Catalans han provat ja tots els camins (siguin del mig o de les vores), prenent un encaix satisfactori amb Espanya i evitar tant el centralisme com la independència, la crua realitat ens fa adonar que tots i cadascun d'aquests camins ens tornen a conduir inexorablement cap a Espanya, i que Espanya ens continua enganyant, humiliant i absorbint. **Continuar especulant per camins imaginaris, únicament aportarà al nostre poble més patiments, retallades i pobresa.**

És hora de fer allò que han fet totes les nacions que han volgut prosperar; és hora d'iniciar l'únic camí viable per als Països Catalans: el camí de la independència, mitjançant un procés de transició a la independència que ens permetrà de constituir-nos en un dels Estats més pròspers de l'Europa mediterrània i de la Unió Europea. D'aquesta manera Catalunya i els Països Catalans podran decidir lliurement de quina manera cooperar i participar de ple dret en la construcció d'Europa i del món.

³ LOFCA, *Ley Orgánica de Financiación de las Comunidades Autónomas*. LO 8/1980, de 22 de setembre.

solidaritatcatalana
per la independència

4. DESPRÉS DE LA INDEPENDÈNCIA: CATALUNYA, ELS PAÏSOS CATALANS, UN DELS PAÏSOS MÉS PRÒSPERS DE L'EUROPA MEDITERRÀNIA

Les nostres potencialitats ens poden dur a ser un dels països més pròspers i amb lideratge en l'Europa mediterrània, i un dels Estats econòmicament més avançats de la Unió Europea. Per la nostra ubicació geogràfica privilegiada, podrem vertebrar l'Arc Econòmic Mediterrani i conformar un pol logístic i econòmic d'importància estratègica; podrem desenvolupar la nostra capacitat industrial i exportadora, racionalitzar i millorar el potencial turístic excepcional que tenim, impulsar la capacitat de treball i creativitat que sempre ha caracteritzat el poble català, i tenint cura del potencial humà que, tècnicament capacitat en el terreny de la innovació i la recerca, ara se n'ha d'anar del país. Aquest és el projecte estratègic que Solidaritat Catalana per la Independència pensa per al futur Estat català, i que des d'ara volem transmetre al conjunt de la ciutadania. Catalunya, els Països Catalans que construirem amb la independència, serà un país excepcional, líder en l'Europa mediterrània.

4.1 L'Estat català, potència econòmica, innovadora i exportadora

Amb Estat propi podrem desenvolupar totes les potencialitats econòmiques que ara queden soterrades pel centralisme econòmic i l'espoliació fiscal. La biomedicina, la microelectrònica, les energies renovables, el sector agroalimentari, l'automoció, el tèxtil i el disseny, els sectors del turisme, la important indústria cultural, la logística, per dir-ne alguns, tots aquests sectors degudament apuntalats i potenciats per l'Estat català asseguruen un país amb potència econòmica, innovador i exportador.

4.2 L'Estat català del benestar

Posant fi al robatori fiscal i invertint en el propi país i en la seva gent, i amb aquells recursos que ara es queden Espanya, podrem millorar significativament els serveis socials i l'Estat del Benestar.

La sanitat podrà garantir una assistència universal i gratuïta i promoure canvis en el model de gestió per tal de millorar la qualitat dels serveis existents i afegir-n'hi de nous d'acord amb les necessitats canviants de la població (com eliminar les llistes d'espera).

Podrem millorar l'educació (amb beques per als joves estudiants, préstecs tous per a la formació, l'accés gratuït a materials educatius en etapes obligatòries, la reducció del nombre d'alumnes per aula, la potenciació dels centres públics i de projectes educatius innovadors que siguin de referència).

L'augment de recursos permetrà una acció sistemàtica i decidida per eradicar la pobresa amb especial atenció als infants i joves, garantint un nivell de vida digne per a tots els catalans.

L'Estat català podrà donar una resposta àgil i fiable a les necessitats bàsiques de les persones amb dificultats, proporcionant l'accessibilitat i l'adaptació a l'entorn de les persones amb discapacitat i millorant i creant nous serveis per a persones grans (amb ajudes a les persones discapacitades, més places de residència, amb pensions suficients per a tothom...).

Les mesures de protecció a les famílies podran incloure millores en l'accés a l'habitatge, com són l'habitatge protegit i la dació en pagament, l'accés a la cultura i al treball i la conciliació familiar, amb l'augment del nombre de llars d'infants i d'altres ajuts per a fills a càrrec, i fer polítiques de promoció i d'igualtat de les dones en tots els àmbits.

4.3 L'Estat, amb el català com la llengua pròpia i oficial

El català és la llengua pròpia del país. I, com a tal, serà la llengua oficial de l'Estat català. L'occità serà també oficial a la Vall d'Aran i a la Fenolleda, i el castellà, a determinades comarques interiors del País Valencià.

La normalització del català com a llengua comuna permetrà d'assegurar-ne la plenitud, cohesionar el país, i millorar les oportunitats de tothom que visqui entre nosaltres. Es garantirà el respecte i l'aprenentatge d'altres llengües, com el castellà, l'anglès, el francès, etc.

A tal efecte es crearà una legislació lingüística que:

- Garanteixi que la llengua catalana sigui **necessària** en tots els àmbits de la vida pública: sistema educatiu, mitjans de comunicació, relacions laborals, visats, integració de nouvinguts, justícia, sanitat, oci...
- **li retorni el prestigi**, tant dintre la nació com en l'àmbit internacional, amb polítiques decidides i ambicioses de donar suport als creadors, a les indústries culturals i a llur difusió i promoció, dins i fora del territori de la nació catalana.

El procés de creació de l'Estat català tindrà en compte la realitat sociolingüística del país i vetllarà perquè no sigui utilitzada com un factor de conflicte social per a dificultar la viabilitat del procés d'independència.

4.4 L'Estat català, radicalment democràtic i compromès en la lluita contra la corrupció

Un veritable tarannà democràtic ha de vertebrar l'Estat català. El nou Estat, constituït en República, podrà deixar enrere definitivament el llast del franquisme, jurídic i sociològic, i construir una democràcia plena: amb una Llei d'informació pública, llistes obertes, la limitació de salaris per a càrrecs públics, la transparència en la gestió pública, l'impuls de la democràcia directa, el dret dels ciutadans a la iniciativa legislativa i a promoure referèndums, amb lleis electorals veritablement democràtiques....

El final del clientelisme que ha generat el sistema d'autonomia i de dependència política amb l'objectiu de mantenir la submissió i l'obediència a Espanya de la política catalana permetrà, així mateix, de construir un sistema meritocràtic on la corrupció i el clientelisme s'eradiquin.

4.5 L'Estat català més solidari

Acabada la forçosa espoliació fiscal, ens podrem mostrar com allò que realment som, un poble solidari i compromès amb les causes de la humanitat i amb els pobles del món que ho necessiten. Així ho demostrarem ja a bastament amb milers d'iniciatives solidàries que cada any s'organitzen al llarg i ample dels Països Catalans.

4.6 L'Estat català, territori equilibrat i lliure d'energia nuclear

La sobirania catalana sobre el territori català ens permetrà d'organitzar-lo administrativament en funció de la nostra realitat cultural, econòmica i geogràfica i no pas segons els interessos espanyols i francesos, sempre determinats a promoure la nostra divisió. Alhora, podrem tenir cura del nostre medi ambient i protegir-lo d'interessos especulatius.

Podrem impulsar una política energètica autònoma que desenvolupi prioritàriament les energies renovables per a fer possible un sistema energètic desnuclearitzat .

Podrem vertebrar el nostre territori amb una aposta clara per a un transport públic de qualitat que garanteixi la mobilitat de tots els ciutadans del país amb un model sostenible econòmicament i ambiental. Caldrà un fort impuls del transport ferroviari regional i de rodalies en els principals corredors de tot el país, complementat amb altres modes de transport col·lectiu a la resta.

4.7 L'educació, el civisme i els valors, puntal del nou Estat català

El nou Estat català durà a terme el canvi i la millora en l'educació i la recerca (destinant-hi els recursos necessaris per estar a l'alçada dels Estats europeus que actualment són capdavanters en aquests àmbits), que sols serà possible amb un profund procés de regeneració que prevegi aquests tres eixos bàsics: **la formació de la pròpia personalitat en relació amb els altres, la difusió dels valors col·lectius, cívics i nacionals, i la integració del coneixement.**

L'educació es recolzarà sobre sòlides bases objectives i no ideologitzants, i tindrà com a objectiu la consecució d'**homes i dones autònoms amb plena capacitat de formar-se, de raonar i de crear, i amb un clar sentit de la responsabilitat individual i col·lectiva.**

Si les escoles i els instituts han de fornir les eines i el marc físic i humà que fomenti el que hem dit anteriorment, les universitats han d'esdevenir, a més, centres de reflexió i investigació que reverteixin en benefici dels àmbits intel·lectual, social i econòmic de la nació.

4.8. L'Estat català en la defensa dels drets de les persones

L'Estat català vetllarà per la defensa de tots els drets proclamats en la Declaració Universal dels Drets Humans contra tot tipus de discriminació per raó de raça, de color, de sexe, d'orientació sexual, de llengua, de religió, d'opinió política, d'origen nacional o social, de fortuna, de naixement o de qualsevol altra classe. Així mateix, defensarà els Pactes Internacionals de l'ONU del 1966, els quals en el seu article primer expliciten que *“Tots els pobles tenen el dret a l'autodeterminació i en virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu estatut polític i procuren també pel seu desenvolupament, econòmic, social i cultural”*.

4.9 L'Estat català amb vocació europea i internacional

Òbviament, el futur Estat català participarà en tots els organismes internacionals que consideri estratègics per al seu desenvolupament econòmic, polític i social, així com en tots aquells que li permetin la visibilitat i el prestigi necessaris en tota tasca de diplomàcia internacional.

solidaritatcatalana
per la independència

5. COM HO FAREM, LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA

Per encarar la situació límit que viu el país, SI proposa a les forces polítiques del Parlament de Catalunya, que des del 1989 fins avui han votat a favor del dret d'autodeterminació (CiU, ERC i ICV), un Acord Nacional per presentar conjuntament la Llei de Transició a la Independència dins aquesta legislatura i iniciar aquest procés.

Així mateix, SI considera positiu aconseguir el suport de totes les associacions cíviques que promouen la independència, i l'adhesió a aquest Acord Nacional d'altres forces polítiques absents del Parlament de Catalunya però també partidàries del dret d'autodeterminació (CUP, UC – Unitat Catalana de la Catalunya del Nord-, Compromís, PSM...).

Per a sortir de la situació crítica en la qual es troben avui els Països Catalans i constituir-nos en el que, ben segur, serà un dels Estats líders de l'Europa mediterrània i uns dels més rics d'Europa, cal impulsar una transició vers la independència, d'una manera pautaada i definida pas a pas.

L'estudi, concreció, articulació i difusió al conjunt de la ciutadania catalana d'aquesta transició a la independència és la tasca estratègica que SI assumeix per als propers anys 2012-2014, i la **contribució que vol fer SI** al conjunt de l'independentisme i del catalanisme en general.

En aquest sentit, dissenyarem una estratègia comunicativa específica, dirigida a tota la ciutadania, per a mantenir la presència social del projecte d'independència i per a informar de les iniciatives i avenços que es vagin produint. Aquesta estratègia haurà de fer una anàlisi de quins són els diferents segments de població als quals ens hem de dirigir i quina és la manera d'arribar a cadascun d'ells, per fer més eficients les campanyes i amb l'objectiu d'aconseguir una majoria independentista el més àmplia possible l'any 2014. De la mateixa manera i en la línia de SI, aquesta estratègia ha de marcar que totes les campanyes han de tenir com a comú denominador el rigor, la formalitat, la seriositat i ser campanyes on es transmetin missatges en positiu per a arribar a nous sectors independentistes.

La transició a la independència ha de preveure tots els àmbits que intervenen en el procés cap a la constitució de l'Estat propi o que en seran afectats. Parlem, per tant, dels àmbits social-econòmic, lingüístic-cultural, democràtic-regeneració democràtica, territorial-infraestructures, reconeixement internacional-relació amb Espanya, independència i reunificació nacional dels Països Catalans... Per tal de perfilar les implicacions en cadascun d'aquests espais temàtics, cada any organitzarem **dues Convencions Nacionals**

temàtiques que permetran d'estudiar i concretar directament i ordenadament tots els aspectes rellevants de cada àmbit.

Una altra qüestió són les diferents fases en les quals desglossem pas a pas la transició a la independència. **Des de Solidaritat Catalana per la Independència ens comprometem a impulsar des d'ara cadascuna d'aquestes fases de la transició a la independència:**

Presentarem –si és possible, mitjançant l'Acord Nacional– al Parlament de Catalunya la **Llei de Transició a la Independència per convocar el Referèndum d'Independència i/o proclamar-la**. La Llei ha de preveure, almenys, les següents fases de transició a la independència:

Primer: Amb l'aprovació de la Llei el Parlament de Catalunya declararà la voluntat de la nació catalana **d'iniciar negociacions** amb la Comunitat Internacional (incloent-hi Espanya, si s'hi avé) sobre la via d'accés a la independència i el reconeixement internacional del futur Estat català. Alhora es garantirà la viabilitat econòmica, procedint a la creació del Ministeri o Departament d'Hisenda amb la finalitat de recaptar els impostos.

Segon: La Llei aprovada pel Parlament habilitarà el Govern de la Generalitat a negociar amb la comunitat internacional **la via (temps i forma: referèndum, proclamació)** per accedir a la independència dins d'Europa.

Tercer: Durant el temps que durin les negociacions, el Govern de la Generalitat crearà els ministeris o departaments d'Exteriors, Seguretat, Energia, Hisenda i Seguretat Social, i el Banc Central de Catalunya, que aniran desenvolupant les **estructures institucionals, econòmiques i socials de l'Estat propi**.

Quart: Paral·lelament, el Govern de la Generalitat impulsarà una **campanya nacional per explicar els avantatges de l'Estat propi**, amb l'objectiu de guanyar àmpliament un eventual referèndum d'independència o de ratificació de la proclamació d'independència, segons es pacti amb la comunitat internacional.

També es duran a terme les campanyes que siguin necessàries en l'àmbit internacional per a explicar la realitat catalana, els trets que ens caracteritzen com a nació i l'enfortiment que representarà per a Europa la nostra independència.

Cinquè: Finalitzada la negociació amb la comunitat internacional, i segons la via acordada, **es procedirà a la convocatòria del referèndum d'independència i/o a la proclamació solemne de la independència per majoria democràtica dels parlamentaris.**

Sisè: Extensió de la Independència a la **resta dels Països Catalans** mitjançant l'Assemblea de Representants de la Nació Catalana i de les majories democràtiques de les respectives institucions.

Per dur a terme aquesta transició i poder afrontar la situació límit que viu el país, SI proposa a les forces polítiques del Parlament de Catalunya que han votat a favor del dret a l'autodeterminació des de 1989 fins avui (CiU, ERC i ICV), **un Acord Nacional per presentar conjuntament la Llei de Transició a la Independència aquesta legislatura** i iniciar el procés.

En el cas que encara no es pugui concretar aquest Acord, **SI presentarà en l'actual legislatura la Llei de Transició a la Independència** per tal d'obrir el debat sobre l'Estat propi. Des de SI ens comprometem a treballar incansablement perquè:

- a) En el present i, si cal, en **el proper Parlament de Catalunya l'any 2014**, hi hagi una majoria de diputats i diputades i un Govern de la Generalitat disposats a impulsar i culminar el procés de transició a la independència.
- b) S'incrementi la consciència independentista a la resta de la nació catalana per tal que hi hagi **presència de diputats i diputades independentistes als parlaments del País Valencià i de les Illes el 2015, si és possible.**

6. EL CREIXEMENT DE SI ÉS DETERMINANT PER A IMPULSAR LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA I PODER ESTIRAR EL CONJUNT DEL CATALANISME CAP A AQUESTA TRANSICIÓ

Sense el creixement de SI, la inèrcia autonomista s'imposa a la resta de forces polítiques, tot i que, de paraula, donin suport a l'autodeterminació.

Els més de 30 anys d'autonomia política i de gestió política autonomista, per part de CiU i PSC-ICV-ERC, successivament, han creat en aquests partits polítics catalanistes **uns hàbits i unes inèrcies que els dificulten enormement poder deixar de prioritzar la gestió de l'autonomia i sortir del seu entramat d'interessos, càrrecs i prebendes** per iniciar la transició a la independència. La recent negociació entre CiU i ERC amb relació als

pressupostos de les retallades i l'espoliació fiscal o l'acord que mantenen sobre prioritzar l'anomenat Pacte Fiscal, o els pactes CiU-PP, en són les darreres proves.

La gestió del mentrestant autonòmic ha anat esdevenint la prioritat de tots ells. I **el mentrestant s'ha allargat indefinidament**. És simptomàtic que, quan fracassa el que hauria de ser el darrer intent d'encaix a Espanya, **sempre es treuen del barret prioritzar un nou projecte autonomista** –i, per tant, d'encaix a Espanya– abans que la independència.

Si el darrer intent per encaixar Catalunya a Espanya havia de ser l'Estatut, una vegada fracassat aquest projecte s'inventen l'anomenat "pacte fiscal". Quan fracassi, encara ens proposaran postergar la independència fins que acabi la crisi, després la voldran ajornar-la fins que no s'hagi solucionat el problema del canvi climàtic, i així, si els deixem fer, continuarem fent voltes inacabables sobre el mateix eix autonòmic desgastat. Tot això, al capdavall, per no afrontar la realitat de cara, per no endegar una veritable transició a la independència que doni el tret de sortida del procés de constitució de l'Estat propi.

En aquests més de 30 anys d'autonomia, tant els moviments socials (Assemblea de Catalunya, la Crida, Consulta sobre la Independència...) com els intents d'influir dins els partits polítics convencionals mitjançant corrents interns o crítics han mostrat que, tot i els intents encomiables en aquest sentit, no han pogut reeixir a l'hora d'empènyer aquests partits a capgirar la seva inèrcia autonomista i fer la independència; o a proclamar-la. Aquesta situació ha contrastat amb l'èxit rotund dels moviments cívics a l'hora de convèncer una majoria social de la necessitat de la independència.

Ha calgut que Solidaritat Catalana per la Independència entrés al Parlament perquè, finalment i per primera vegada, s'hi presentés una Llei de Transició a la Independència i s'hi introduís amb normalitat, en el llenguatge polític i institucional, la idea de la independència o conceptes com ara "Espanya ens roba" o la via del "tancament de caixes institucional" per plantar cara a l'espoliació fiscal de l'Estat. En l'àmbit municipal, la irrupció de SI i el creixement de les CUP han potenciat la implicació dels municipis en el procés sobiranista, amb iniciatives com ara l'Assemblea de Municipis per la Independència, amb la qual SI procurarà treballar estretament.

En aquest context es van configurant, cada vegada d'una manera més nítida, **dos blocs polítics**: el dels **gestors de la dependència**, que es limiten a gestionar o aspirar a gestionar la penúria econòmica a canvi dels privilegis i les prebendes de sous i càrrecs que els atorga la xarxa autonomista, i **el bloc d'aquells que prioritzem la independència** i volem iniciar ja la transició per a la consecució de l'Estat propi.

solidaritatcatalana
per la independència

Per això constatem que **solament un creixement substancial de la força del pol independentista que impulsa SI**, tant en l'àmbit social com al Parlament, podrà arrossegar CiU, ERC i, fins i tot, ICV i sectors del PSC, a votar la Llei de Transició a la Independència, atès que serà en aquest context de creixement que es veuran obligats a haver de triar entre la independència o el descrèdit, sense poder escudar-se en la suposada debilitat de l'independentisme o el risc inexistent de fractura social (val a dir: la societat catalana ja ha mostrat a bastament la seva maduresa democràtica).

Des de SI ens comprometem, amb l'objectiu de fer créixer l'independentisme al Parlament de Catalunya, a presentar-nos a les properes eleccions catalanes per tal de tornar a defensar al Parlament la Llei de Transició a la Independència, si no s'ha aprovat abans, de fer-ne possible l'aprovació, de posar-la en marxa. I ho farem amb la voluntat de sumar i de crear un pol independentista. Així mateix, ens comprometem a treballar per estendre la consciència independentista a la resta dels Països Catalans i per aconseguir la presència de diputats i diputades independentistes als parlaments del País Valencià i de les Illes.

7. QUÈ HEM DE FER PER CRÉIXER I ANAR AGLUTINANT LA MAJORIA SOCIAL INDEPENDENTISTA QUE JA HI HA

L'independentisme polític anirà aglutinant la majoria social, vigoritzant en l'agenda política l'opció independentista: prioritzant l'acció independentista, demostrant la crisi de l'autonomisme i difonent l'alternativa de l'Estat propi. Cal que sigui un independentisme amb vocació de sumar, coherent, creïble, compromès i amb coratge.

Com sabem, malgrat el creixement de l'independentisme social, l'independentisme polític tan sols ha pogut reproduir parcialment aquesta força sociològica a les institucions.

Tot sovint els independentistes ens fem una pregunta recurrent: **per què bona part de les persones que es defineixen com a independentistes, quan arriben les eleccions no voten una opció nítidament independentista?** No és una pregunta que es pugui respondre científicament, però sí que podem apuntar algunes qüestions significatives.

En primer lloc, l'aparició recent de l'independentisme en l'agenda política després de la reconducció electoral de l'independentisme emergent de la fi dels vuitanta del segle passat cap a l'autonomisme, no ha estat fins a les darreres eleccions autonòmiques del Principat, l'any 2010, que, **s'ha tornat a posar amb força a l'agenda política i electoral la independència.** Amb la

solidaritatcatalana
per la independència

presentació de candidatures electorals que prioritzen la independència en la seva proposta política (SI i Rcat), la independència ha irromput en el debat electoral com a opció viable i de present per solucionar els problemes del país, i **s'ha articulat un nou eix electoral que impulsa la societat a haver de posicionar-se en la dicotomia independentisme/autonomisme.**

En les eleccions anteriors –1999, 2003 o 2006– cap partit catalanista no prioritzava la independència en el seu programa, i aquest fet va determinar que el **vot independentista es dispersés segons l'eix que es posava de moda i prevalia en aquelles eleccions**: nou estatut sí / nou estatut no, esquerra/dreta, continuïtat / renovació en la presidència, autonomisme/centralisme. Si la independència no era un objectiu polític per als següents quatre anys, i no la proposava cap dels partits que es presentaven, per què la ciutadania havia de votar segons aquesta lògica?

No és fins al 2010 que apareix clarament el nou eix electoral independentisme/autonomisme, i per primera vegada l'independentisme social ha pogut optar realment per la independència i començar a aglutinar-se políticament. El fet que la irrupció d'aquest nou eix electoral sigui recent **fa que es necessiti més temps de treball** per tal de consolidar aquest debat en l'agenda política i per tal que l'opció independentista sigui capaç d'aglutinar més sectors socials que s'expressen sociològicament en aquests termes.

Des de SI hem de continuar vigoritzant en l'agenda política aquest eix independentista a fi d'anar instant la societat a posicionar-s'hi, perquè creixi, denunciant tothora les mancances i els fracassos de l'autonomisme i posant sobre la taula l'alternativa factible i necessària: l'Estat propi que cal al país. Si fem la feina ben feta, també en l'àmbit electoral, veurem l'eclosió de l'eix independentista.

En segon lloc, la pèrdua de la coherència: la pèrdua de la **coherència** per part dels partits polítics té conseqüències greus. Així es pot constatar recentment, amb l'experiència d'ERC: la decepció i la pèrdua de coherència i credibilitat que va significar el fet que la direcció d'ERC volgués votar *sí* o *nul* a l'Estatut i que les bases haguessin de forçar el *no*, i que, posteriorment, prioritzés l'acumulació de càrrecs mitjançant els pactes amb un PSC espanyolista, va comportar que molts independentistes pensessin que, si podia sumar, es formalitzaria un tercer tripartit PSC-ERC-ICV. Llavors van preferir confiar en CiU, amb l'objectiu de treure d'una vegada per totes l'espanyolisme del PSC del govern.

Aquest desplaçament de molts votants cap a CiU va restar forces socials a les expectatives electorals de l'independentisme compromès de SI l'any 2010.

solidaritatcatalana
per la independència

Aquesta situació, però, no es tornarà a repetir en les properes eleccions, perquè CiU ja no podrà utilitzar l'espantall del tripartit. Encara més, es constatarà el fracàs del tardo-autonomisme de les direccions de CiU i ERC, que ha de permetre, ara sí, que l'independentisme compromès sumi més suports socials.

Així serà, **mentre SI mantingui en tot moment la coherència independentista**, condició que justament perdria en el cas de formar governs o col·laborar amb l'autonomisme i la dependència política decadent. L'independentisme ha d'actuar amb patriotisme, compromís i coratge. Quan l'independentisme ha actuat a la manera autonomista, el seu fracàs ha estat rotund.

En tercer lloc, eliminar les incerteses del procés: el procés cap a la independència genera incerteses, i això ha portat molts independentistes a ajornar l'aposta decidida per l'Estat propi. Cal que la transició a la independència sigui un projecte totalment **creïble**.

La contribució de SI per superar aquestes incerteses serà mostrar la credibilitat de la proposta independentista, mitjançant **la difusió continuada i amb rigor de la nostra proposta de transició a la independència, d'articulació nacional i de model d'Estat català**. Treballarem perquè tothom qui vol l'Estat propi faci definitivament el pas i superi les pors i les incerteses que fins ara portaven a continuar apostant transitòriament per l'autonomisme i a no convertir també en vot el desig d'independència.

En quart lloc, la covardia i la corrupció han allunyat la ciutadania de la política: la **covardia** política i les renúncies de l'autonomisme a plantar cara a l'espanyolisme o els múltiples casos de corrupció allunyen molts ciutadans de la política i fan que desconfiïn de qualsevol projecte, incloent-hi l'independentista. Cal un independentisme amb coratge i amb les mans lliures i netes que planti cara i que recuperi la confiança dels ciutadans en la política i en la seva capacitat de canvi i transformació.

En cinquè lloc, l'independentisme ha estat sovint endogàmic: SI ha de ser un projecte de suma per la independència, obert i atractiu per a totes les persones que creuen en la necessitat d'Estat propi, i és en aquest sentit que hem de mantenir i potenciar el nostre **caràcter obert, transversal, positiu, participatiu, progressista, engrescador i amb les mans lliures**. Apostem per la regeneració democràtica i la practiquem, amb eleccions primàries i la participació d'adherits i simpatitzants a les reunions i decisions de SI.

solidaritatcatalana
per la independència

8. L'ACTIVITAT DIÀRIA DE SI S'HA DE CORRESPONDRE AMB AQUESTS PRINCIPIS I VALORS PER A PODER AGLUTINAR ELS INDEPENDENTISTES I IMPULSAR LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA

8.1 Hem de consolidar i vigoritzar en l'agenda política l'eix independentista

Cal que definim i difonguem l'alternativa independentista en cada àmbit i problemàtica. Ho farem evidenciant la crisi de l'autonomisme i la seva incapacitat per a generar solucions a les problemàtiques del país. En resposta, hem de presentar en tot moment l'alternativa independentista viable. En aquest sentit s'emmarquen iniciatives, campanyes i mobilitzacions com ara la presentació dels **Pressupostos de l'Estat Propi**, la campanya **Espanya ens roba** o en defensa de **l'espai de comunicació nacional** i de **l'escola en català**.

8.2 Som l'independentisme coherent

SI no pot, ni vol, perdre la seva coherència política, que és el que els ciutadans reclamen de qualsevol opció política. Si volem fer la transició a la independència no podem alhora col·laborar a allargar per més temps l'actual etapa autonomista (ara en fase decadent). No participarem, per tant, en governs per a la gestió autonomista ni hi col·laborarem. O govern per impulsar la transició a la independència o oposició i suma per a la independència. Aquest és el camí que hem escollit.

8.3 Som l'independentisme creïble: definim i difonem la transició a la independència i proposem a CiU, ERC i ICV que s'hi sumin

Hem de posar fi, i així ho volem, al màxim d'incerteses que acompanyen el procés cap a l'Estat propi i que dificulten l'aposta clara de molts ciutadans en aquest sentit. La certitud i la credibilitat del procés seran marcades per la nostra capacitat de mostrar fil per randa tots i cadascun dels passos necessaris, en tots els àmbits, per constituir l'Estat propi. Les eines per assolir aquests objectius són les **Convencions Nacionals** per la independència i, sobretot, la presentació de la **Llei de Transició a la Independència**.

Per a dur a terme aquesta transició SI proposa a les forces polítiques del Parlament de Catalunya que des del 1989 fins avui han votat a favor del dret a l'autodeterminació (CiU, ERC i ICV), un **Acord Nacional per presentar**

conjuntament la Llei de Transició a la Independència aquesta legislatura i iniciar la transició a la independència.

8.4 Som l'independentisme compromès i amb coratge: la lluita contra l'ofensiva espanyolista i la corrupció

Sempre que calgui, ens oposarem als poders fàctics que mantenen un *statu quo* de dependència i corrupció, i mostrarem en tot moment coratge i responsabilitat. **La lluita contra la corrupció** i per la llibertat informativa, la denúncia dels tractes de favor, i la voluntat de parlar clar i, si cal, d'una manera contundent, són trets que ens defineixen.

Amb aquesta actitud de coratge, **SI ha de ser el partit més combatiu davant el Partit Popular i l'espanyolisme que se'ns voldrà imposar.** Actuarem sempre en defensa de tota la nació catalana.

8.5 Som unió per la independència: volem crear i confluïr en el pol per la independència, obert i integrat en la societat

SI ha estat capaç d'unir en un mateix projecte polític moltes organitzacions i milers de ciutadans. Solidaritat per la Independència, el PSAN, els Verds-Alternativa Verda, el PRC, Catalunya Nació Independència, Catalunya Acció i el Bloc Sobiranista Català són organitzacions que han anat sumant i constituint el projecte de Solidaritat Catalana per la Independència. En el futur hem d'aspirar a continuar sumant, fent créixer el pol independentista a fi de poder conformar una **candidatura de l'independentisme compromès** en les properes eleccions autonòmiques, per entrar amb més força al Parlament de Catalunya i fer present l'independentisme en els parlaments del País Valencià i de les Illes.

SI considera necessari també, per a difondre les reivindicacions de la nació catalana, que l'independentisme que promovem sigui representat en el Parlament Europeu a partir de les properes eleccions europees. A tal efecte, sotmetrem a votació de tots els adherits l'estratègia que cal seguir de cara a les eleccions europees previstes per a l'any 2014.

La unió d'independentistes, en abstracte, no és cap fita per ella mateixa, atès que a la pràctica pot significar acabar treballant per a fins autonomistes (com ara el pacte fiscal...). El nostre objectiu és la consecució de la sobirania. Per això SI prioritzarà sempre allò que serveixi per a assolir-la, és a dir, **la unió per la independència.**

**COMENCEM LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA!
SABEM COM FER-HO I HO FAREM!**